

"Mit keresitek a holtak között az élőket?
Nincs itt, hanem feltámadt."
(Lukács 24 5-6)

TÁLENTUM

Piliscsaba-Klotildliget Református Gyülekezet Hírlevele

IX. évfolyam - 2010. I. jan.-márc.

LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN

*Ennyire esztelenek vagytok?
Amit Lélekben kezdtetek el,
most testben akarnátok befejezni?
(Gal 3:3)*

Lev Tolsztojjal, a nagy orosz íróval történt fiatal katonatiszt korában, hogy gyakorlatozás közben egyik tisztársa felpofozta közlegényét, aki figyelmetlenül kilépett a sorból.

- Hogy bánik a felebarátjával? - kiáltott rá Tolsztoj - Látszik, hogy nem olvasta az **Evangéliumot**.

- Ön viszont nem olvasta a **szolgálati szabályzatot**. - hangzott a válasz.

Ezzel a méltatlankodó értetlenséggel fogadja a földi viszonyokhoz szoktatott érzéki felfogás a szellem emberének óvását és figyelmeztetését, akinek gondolkodását, életszemléletét örökkévaló értékek határozzák meg. Nem mindegy, hogy cselekedeteink milyen szellemiségben gyökereznek. Mik azok a szabályozó erők, amelyek tetteinket meghatározzák? Az **Evangélium** alakítja-e embertársainkhoz való viszonyulásunkat, vagy pedig megelégszünk a **szolgálati szabályzat** betartásával?

Mert másképp fest a felebarátom, ha evangéliumi perspektívából tekintek rá, s megint másképp akkor, ha a szolgálati szabályzat szemüvegén keresztül látom. Az Evangélium látószögében **testvérem, felebarátom** a másik ember, aki ugyanannak az Mennyei Atyának a gyermeke, mint én magam vagyok, s ez kötelességet ró ki rám vele szemben. A szolgálati szabályzat viszont **idegenként mutatja** számomra

embertársamat, akin bármit, bármikor számon kérhetek, ha a szolgálati szabályzat értelmében erre föl jogosítva érzem magam. Nem mindegy, hogy a kötelességem jut-e eszembe először, amikor felebarátommal találkozom, vagy pedig az, hogy a szolgálati szabályzat engem igazol, és feljogosít arra, hogy felebarátom értékét a szolgálati szabályzat teljesítésén mérjem. A pofonok többsége emiatt csattan el. A vallások világában, az egyes vallások egymáshoz való viszonyát tekintve is megjelenik ez a kettősség. Ha a nagy monoteista világvallásokat nézzük, mindegyikben jelen van a **lelki, evangéliumi, isteni** elem és a testi összetevő, amely az önérvényesítés szabályrendszerén keresztül szemléli a másikat. Amikor Isten Izráel fiait engedetlenségük büntetéseképpen a babiloni király hatalmába adta, úgy látszott, egyszerre minden elveszett. Jeruzsálem és a templom romokban hevert, az ország feldúlva, a nép színe-javát Babilonba hurcolták. S akkor lassanként nyilvánvalóvá válik, hogy a fogságban Izráel népe újjászületik. Az, ami addig testi volt, lelkivé nemesült, és soha többé nem rendült meg a zsidó nép hite az egyetlen Istenben. Idegen földön, száműzetésben megszületik a lelki zsidóság, s először érvényesül a próféták által hirdetett gondolat: a templomi kultusznál, az áldozatoknál értékesebb a lélekből fakadó **őszinte imádság** s a szellemet tápláló, erkölcsöt formáló **val-lási tanítás**. Kialakul a zsinagógai kegyességi élet és istentiszteleti forma, amely nemcsak a lelki zsidóságot tartotta meg a diaszpórában, hanem mintául szolgált a keresztény-istentiszteletnek is. A zsidóság létét azóta is egyre növekvő súllyal fenyegeti a kísértés, melyre az apostol ezzel a kérdéssel hívja fel a figyelmet: "Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarnátok befejezni?"

A kereszténység számára ez a kísértés a **keresztes háborúk** korában volt a legerősebb. A szent sír felszabadításáért vívott harcok lényegében anyagi, testi, érzéki valóságok megszerzéséért folytak. Ami az első pünkösdkor **Lélekben** kezdődött, Jeruzsálem elfoglalásakor **véresen testi** formát öltött. Világosan ábrázolja G. W. F. Hegel ezt az ellentmondást a **Világtörténet filozófiájáról** szóló előadásában: "Az egész eseményben, a kereszténynek minden cselekedetében jelentkezett ez a mindenütt jelenlevő roppant ellentét, hogy a legnagyobb kicsapongásoktól és erőszakoskodásoktól a keresztényen had átment ismét a legnagyobb töredelemre és leborulásra. Még csepegvé Jeruzsálem legyilkolt lakosságának véréből a kereszténynek arcra borultak a Megváltó sírján, és bensőségesen imádkoztak." A protestáns teológián nevelkedett Hegel jó érzéssel mutatja meg a szent sírért való fegyveres harc minden hiúságát és

teljes hiábavalóságát. Ebben az üres sírban kellett elenyésznie a keresztyén világ ama hiedelmének, hogy egy érzéki létezésben találja meg azt, ami a végső az ő számára. A keresztyének meghódították Jeruzsálemet, de szellemükben ellenkezőjét hozták vissza annak, amit kerestek. A szent síron elmúlik a hiedelem minden hiúsága, itt általában komollyá válik a dolog... és igazolódna az ígék: "Nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson" (Zsolt. 16, 10; Ap. Csel. 2, 27, 31) A sírban a keresztyén világ nem találta meg azt, ami a számára végső igazság. Ebben a sírban a keresztyénség újra azt a választ kapta, mint a tanítványok, amikor ott az Úr testét keresték: "Mit keressetek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott" (Lk 24, 5-6).

Manapság sok szó esik az iszlám viszonyáról, ellentétéről. Amikor a zsidó vallás lényegét egyetlen kifejezésbe sűrítve akarjuk megfogalmazni, azt mondjuk, hogy a zsidóság az isteni **tanítás** vallása. A keresztyénség lényegét tömören ebben foglaljuk össze: az isteni **szeretet** vallása. Az iszlám lényegét találóan maga az iszlám szó jelentése adja elénk: az Isten előtti **hódolat** vallása. Az iszlám szó ugyanis ezt jelenti: **meghódolás**. Ugyanabból az arab szin-lám-mím (sz-l-m) mássalhangzóláncból álló szógyökből származik, mint a közismert "szalám" (béke) szó. A Koránban ez olvasható: "Az Irgalmas Istennek szolgálói azok, akik a földön szelídséggel járnak. Midőn megvetéssel szólítják meg őket, ők így válaszolnak: Békesség néktek." (Korán 25:63) Tabaríj, a híres Korán-magyarászó ezt a mondatot így értelmezi: "Azok az Isten szolgálói, akik szelídséggel járnak a földön, és megvetésre nem megvetéssel válaszolnak".

De nemcsak az fakad az iszlám lényegéből, hogy nem szabad a rosszért rosszal fizetni, hanem az is, hogy ha valami jót tapasztalunk az ellenfél részéről, akkor annak megfelelően tekintünk rájuk. Még háború esetén is érvényes szabály, hogy "ne mondjátok olyannak, aki a békesség köszöntését hozza nektek: Te nem vagy hívó!" (Korán 4:94) Az iszlám eredeti lelki alkatából ezért kettős magatartás következik. Az egyik a legmélyebb **hódolat** átérzése a teremtő Isten színe előtt, és a **békülékenység** indulata a nem muzulmán embertársak iránt. Az iszlám lelkiisége vész el, ha az anyagi, testi, tárgyi világért folytatott harc és küzdelem elhomályosítja a lelki, szellemi hátteret, melyből minden hűséges cselekedetnek fakadnia, amelyhez minden értékes magatartásnak igazodnia kell. Az iszlám követőihez is szól örökérvényű figyelmeztetésként az apostol kérdése: "Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarnátok befejezni?"

Németh Pál

(Megjelent a Confessio c. folyóiratban)

GYÜLEKEZETÜNKBEN TÖRTÉNT

PILISCSABAI ÖKUMENIKUS IMAHÉT

Jan. 17-24

Az Ökumenikus Imahét programjait a hagyományos helyszíneken tartottuk meg. A főbb témák: az ökumené a hétköznapokban, a diakóniában, a zenében, a vegyesházasságokban, a hivatásban és a felekezeti identitás. Ezek az alkalmak az elmúlt évek imaheteihez viszonyítva

sokkal gazdagabbá váltak azáltal, hogy minden nap egy-egy felekezet gyülekezeti tagja bizonyágtételt tett. Így sokkal személyesebbé, meghittebbé váltak ezek az összejövetelek. Jobban megismertük a községünkben élő más felekezet tagjait, ami által mégjobban érezhettük és erősíthettük egységünket Jézus Krisztusban.

Az alábbiakban Rényi Zsoltnak, gyülekezetünk egyik tagjának bizonyágtételét közöljük, ami a Szent Péter Kollégiumban hangzott el.

"JÓ, DE, MI LESZ HA..."

Kisfiúként az volt az álmom, hogy lesz szép feleségem és, jó állásom. Ezek már fiatalon teljesültek, de jó lenne most azt mondani, hogy mindez nekem köszönhető. De a Szentlélek nem erre indít... az Atyára mutat. Minden amim van, Isten kegyelméből kaptam, érdemtelenül.

Isten odáig juttatott, hogy én, akit mindenki a számok emberének tart, egy olyan építőipari cégnek vagyok a vezetője, amelynek nincs kalkulációkkal alátámasztott üzleti terve. A környezetem kétkedve legyintett: hogy nem lehet így nekivágni az üzleti életnek. A cég azonban 8 éve él és virul és a szekere egyre jobban megy. Nem értik miért...

Különösem most a válság idején csak úgy zúdulnak rám a kétségesek aggodalmai: te hogy tudsz nyugodt maradni, sorra dőlnek be a cégek? Te hogyan készülsz a válság túlélésére? Amikor elmondom, hogy "nyugodt vagyok, mert nem az ügyfelekből, hanem Isten kegyelméből élünk" - nem értik...zavarodottan habogják: "jó, de, mi lesz ha..."

Az Istennel való tiszta életben nincs "de ha", ott teljes és megingathatatlan bizonyosságom van! A túlélési recept: az Istenben való töretlen hit, ez ad biztonságot. Bibliaolvasással, napi imádsággal élő kapcsolatban élek

